

ת"פ 60386/06/14 - נוחי דנקנר נגד מדינת ישראל, עיתון "דה מרקר"

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 60386-06-14 מדינת ישראל ואח' נ' דנקנר ואח'

בפני כב' השופט חאלד כבוב
המבקש

נוחי דנקנר

באמצעות ב"כ עו"ד גיורא אדרת ו/או עו"ד יפעת מנור-נהרי

נגד

המשיבים

1. מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי

וכלכלה)

2. עיתון "דה מרקר" באמצעות ב"כ משרד עוה"ד ליבליך-מוזר

החלטה

פתח דבר

1. בפני בקשה אשר הוגשה על ידי הנאשם 1, מר נוחי דנקנר (להלן: "**דנקנר**"), להוצאת צו איסור פרסום על מסמכים מתוך חומרי החקירה, במסגרתה מבקש דנקנר מבית המשפט ליתן צו האוסר פרסום מסמכים מתוך חומרי החקירה שיש בהם כדי לפגוע בפרטיותו בכלל, ואת יומניו הפרטיים של דנקנר בפרט, יהיה מקורם אשר יהיה (להלן: "**הבקשה**").

2. בבקשה צוין כי הובא לידיעת באי כוחו של דנקנר כי ישנם אמצעי תקשורת העומדים לפרסם חומרי חקירה שהגיעו לידיהם, לטענתם שלא מתוך תיק המוצגים, אשר לגישת דנקנר יש בהם פגיעה בוטה בפרטיותו. כן הודיעו לבאי הכוח מעיתון דה מרקר כי בכוונתם לפרסם את יומניו של דנקנר (להלן: "**היומנים**"), ומכאן הבקשה שבפני.

3. המאשימה ועיתון דה מרקר הגישו תגובותיהם לבקשה, ובפתח הדיון שהתקיים בתיק ביום 5.1.2015 השלימו הצדדים את טיעוניהם בעל פה.

טענות הצדדים

טענות דנקנר

4. דנקנר ציין כי היומנים כוללים מידע פרטי ואישי, הן של דנקנר ומשפחתו והן של צדדים שלישיים, מידע אשר אין לו נגיעה להליך המשפטי דנן. יש ליתן צו האוסר פרסום מסמכים שיש בהם כדי לפגוע בפרטיותו של דנקנר ואת היומנים בפרט, יהיה מקורם אשר יהיה, שכן ברור כי החומרים הודלפו לתקשורת מתוך חומרי החקירה שבתיק.

תגובת המאשימה

עמוד 1

5. המאשימה ציינה כי אין מחלוקת כי פרסום היומנים עלול לגרום פגיעה בפרטיותו של דנקנר ושל צדדים שלישיים המוזכרים בהם. צוין כי תפיסת היומנים, העברתם לידי ההגנה והצגתם בבית המשפט נעשתה אומנם תוך פגיעה בפרטיות דנקנר והצדדים השלישיים המוזכרים ביומנים, אולם זאת נעשה לצורך קידום ההליך המשפטי. כמו כן, תפיסת היומנים נעשתה מכוח צווי חיפוש שניתנו לרשות לניירות ערך ומסירת היומנים לבאי כוח הצדדים בהליך נעשתה נוכח חובת המאשימה מכוח הדין.

6. המאשימה מציינת כי כללה בתיק המוצגים רק חלקים מן היומנים אשר מתייחסים למועדים הרלוונטיים לכתב האישום, וכי יתכן ובעת ההגשה בפועל של היומן לבית המשפט ניתן יהיה להסתפק בחלקים מצומצמים עוד יותר. הפגיעה בפרטיות הנובעת מחלקים אלו היא מוצדקת לעמדת המאשימה, זאת לצורך קידומו של ההליך המשפטי, ובעתיד ניתן יהיה לעמדתה לפרסם.

7. המאשימה מסכימה כי יוצא צו איסור פרסום על חלקי היומן שאינם ולא יהיו חלק מן המוצגים בתיק. היא מתנגדת לבקשה הכללית למנוע פרסומם של חומרי חקירה, שכן בקשה זו אינה מפורטת ולכן לא ניתן לעמדתה לעמוד על הפגיעה בפרטיות הגלומה בפרסום.

תגובת עיתון דה מרקר

8. בנוגע לבקשה ליתן צו האוסר פרסום מסמכים שיש בהם כדי לפגוע בפרטיות דנקנר, טוען דה מרקר כי מדובר בבקשה חסרת בסיס משפטי שהינה למעשה בקשה לצו כללי שיאסור לפגוע בפרטיות המבקש.

9. בנוגע לבקשה לאסור פרסום היומנים, טוען דה מרקר כי הבקשה לאסור פרסום היומנים באופן גורף אינה סבירה ובלתי מאוזנת. פרסום היומן אינו מהווה פגיעה בפרטיות של דנקנר. דנקנר שימש בעת האמורה איש ציבור, מנהל ובעלים של קונצרן חברות ציבוריות, ונוכח היותו אישיות ציבורית מעטים הנושאים לגביהם יכול דנקנר לטעון לפגיעה בפרטיות. לטענת דה מרקר היומנים כוללים פגישות עבודה של דנקנר בעת היותו אישיות ציבורית, וביניהן פגישות עם אישי ציבור (שלוש פגישות בחודש אחד עם ראש הממשלה בביתו), פגישות עם גורמים בכירים בבנקים, עם אנשי תוכן בעיתון מעריב, עם אנשי עסקים ועוד. בפרסומם של אלו אין לגשת דה מרקר כל עניין פרטי או פגיעה בפרטיות של דנקנר בהיותו איש ציבור. לגישת דה מרקר, אף אם היה בפרסום היומנים משום פגיעה בפרטיות יש לתת בענייננו משקל נמוך לפרטיותו של אישור ציבור ולהעדיף את חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת.

10. דה מרקר טוען כי פגיעה בפרטיות של דנקנר יכולה להתרחש אך ביחס לנושאים המהווים את "ליבת הפרטיות" כגון מצב רפואי, ענייני צנעת הפרט וכדומה. לטענתו, היומנים אינם כוללים מידע שכזה וככל שהם אכן כוללים דה מרקר לא יפרסמו.

11. עוד הוסיף כי דפי היומנים המדוברים ממילא כבר פורסמו בעיתון ידיעות אחרונות ביום 2.12.2014 וכי אין כל טעם במתן צו איסור פרסום כעת.

תשובת דנקנר לתגובות

12. במסגרת תשובתו של דנקנר לתגובות המאשימה ודה מרקר מפנה הוא לסעיפים 7-8 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו שעניינם פרטיות וצנעת הפרט ופגיעה בזכויות. נטען כי תגובת דה מרקר מתעלמת במכוון מכך שמדובר

בחומרי חקירה אשר הודלפו לתקשורת שלא כדן, וכי בהדלפת חומרי חקירה לתקשורת ועיסוק תקשורתי בעניינים התלויים ועומדים בבית המשפט טמון סיכון ממשי להשפעה על עדים. לדה מרקר אין זכות מוקנית לקבל את חומרי החקירה שטרם הוגשו כמוצגים ומכאן כי החומרים הגיעו לידי בדרכ של הדלפה.

13. גם ל"איש ציבור" ישנה זכות לפרטיות. פרסום מתוך יומנו האישי של אדם (להבדיל מיומן משרדי של מקום עבודה) מהווה פגיעה בפרטיותו, שאין לצמצמה רק למצב רפואי. זכות הציבור לדעת איננה חלה בנוגע ליומן אישי בו רושם אדם רישומים אישיים.

14. זכות הציבור לדעת לא תפגע במניעת הפרסום שכן הדיונים בתיק מתנהלים בדלתיים פתוחות וכל חומר ראיות שמוגש לתיק בית המשפט ניתן לעיון ולפרסום לאחר הגשתו.

דין והכרעה

15. במסגרת הבקשה שבפניי וכפי שצוין בתשובתו של דנקר לתגובות, נדרש אני להכריע בסוגיות הבאות: ראשית, בבקשה לאסור פרסום בכלי התקשורת של יומניו האישיים של דנקר אשר יש בהם, לטענתו, כדי פגיעה בפרטיותו; ושנית, בבקשה לאסור באופן גורף פרסום בכלי התקשורת של חומרים מתוך חומרי החקירה שטרם הוגשו כדן לתיק בית המשפט בכלל ואשר יש בהם כדי לפגוע בפרטיותו של דנקר. לבסוף, התבקשתי על ידי סנגורו של דנקר להתייחס להיבט הכללי של הדלפות מתוך חומרי חקירה והעברתם לתקשורת. להלן אתייחס לסוגיות אלו לפי סדרן.

אסור פרסום היומנים בכלי התקשורת

16. נתתי דעתי בהרחבה לנימוק שהועלה על ידי דנקר ומצאתי כי היה מקום לבחון את העתירה לאיסור פרסום חומר חקירה אשר טרם הוגש לבית המשפט ואשר יש בו, על פניו ולכאורה, פוטנציאל של פגיעה בפרטיותו של דנקר. בין לבין, הסתיים שלב הבאת הראיות מטעם המאשימה, ובישיבה האחרונה שנערכה בפניי ביום 29.1.2015 הצהירה המאשימה כי סיימה את הבאת ראיותיה בתיק זה.

יצוין כי בית המשפט הורה למאשימה להגיש תיק מוצגים בשלב מקדמי, טרם תחילת שמיעת הראיות בתיק, והעניק להגנה את זכות היסוד להתנגד לכל ראיה שבתיק המוצגים, כאשר במקרה שכזה בית המשפט יצטרך לשמוע את נימוקי ההתנגדות ועליו יהיה להכריע בסוגיה זו.

משהסתיים שלב הבאת הראיות מטעם המאשימה, והיומנים של דנקר מצויים בגדר חומר החקירה שהוגש על ידי המאשימה כחלק מתיק המוצגים, ודנקר לא התנגד להגשת היומנים כמוצג מטעם התביעה, כל שנותר לי להכריע בו בשלב זה הוא האם ראוי לפרסם את היומנים בהתחשב בעבודה שהם מהווים חלק מתיק המוצגים שהוגש כבר בפני בית המשפט (אציין כי אף אילו היה דנקר מתנגד להגשת היומנים כמוצג ממילא סיכויי התנגדות שכזו היו קלושים בשים לב לעובדה שיש ביומנים כדי לתעד את מהלכיו וסדר יומו של דנקר בימים הרלוונטיים, עניין שמן הסתם עומד בחזית טיעוני המאשימה).

17. המאשימה כאמור התנגדה לפרסום היומנים בטרם שמיעת ראיות התביעה, ומשהוסר נימוק זה מעל הפרק, נותרה בעינה עמדתה העקרונית של המאשימה כי ממילא היא כללה מראש, בתיק המוצגים, רק חלקים מן היומנים שמתייחסים למועדים הרלוונטיים לכתב האישום, ואף שיש באלו משום פגיעה בפרטיות היא מוצדקת

לצורך קידום ההליך המשפטי, כך שבתום שלב שמיעת ראיות המאשימה ניתן יהיה לעמדתה לפרסם.

כעת נותר לי לקבוע האם עמדתו של דנקנר, אשר עותר לאסור פרסום של היומנים באופן גורף וכולל, היא עמדה ראוי ומוצדקת.

18. עיקרון פומביות הדיון מעוגן בסעיף 3 לחוק יסוד: השפיטה ובסעיף 68(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**").

פעמים רבות עמדו בתי המשפט על חשיבותו של עיקרון פומביות הדיון כמרכיב במשטר הדמוקרטי ועל חשיבותו הרבה של עיקרון זה לתקינותו של ההליך השיפוטי, לביזור אמון הציבור בבתי המשפט ולמימוש חופש הביטוי (ראו למשל ע"א 5185/93 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום**, פ"ד מט(1) 318 (1995) (להלן: "**עניין מרום**"); על"ע 1368/04 **אפרתי נ' לשכת עורכי הדין** (19.10.2004) (להלן: "**עניין אפרתי**"); בש"פ 1659/11 **שטנגר נ' מדינת ישראל** (26.4.2011); ע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' פלוני** (27.2.2008); רע"פ 8316/05 **סגל נ' מדינת ישראל** (5.10.2014)).

כמו כן נפסק כי את החריגים לעיקרון פומביות הדיון יש לפרש בצמצום וכי לעולם תיטה הכף אל עבר פומביות הדיון (ראו **עניין מרום**, פסקה 25 לפסק דינו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' חשין; **עניין אפרתי**, פסקה 5 לפסק הדין).

19. החלקים מהיומנים אשר מבוקש פרסומם הוגשו כבר, כאמור, כמוצגים לבית המשפט כאשר הזכות לעיין בהם והזכות לפרסם את תוכנם של אותם חלקים נגזרות מעיקרון פומביות הדיון (ע"א 4825/97 **גהל נ' פקיד השומה למפעלים גדולים**, פ"ד נה(2) 433 (2000)), בעוד סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט קובע מתי רשאי בית המשפט לפגוע בעיקרון פומביות הדיון ולאסור פרסום בקשר לדינוי בית המשפט [ההדגשות אינן במקור, ח', כ']:

70(ד). "**בית משפט רשאי לאסור כל פרסום בקשר לדינוי בית המשפט, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל דין, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון או לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות של אחד מהם או לשם מניעת פגיעה בפרטיותו של אדם עם מוגבלות שכלית או של אדם עם מוגבלות נפשית, כהגדרתם בחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות, של אחד מהם.**"

20. מהוראות החוק עולה כי בבואו של בית המשפט לבחון האם לאסור פרסום בקשר לדינוי בית המשפט עליו לאזן בין הערכים המתנגשים, הפומביות מזה והפרטיות מזה, כאשר הזכות לפרטיות אף היא זכות חוקתית, זכות המעוגנת בסעיף 7 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. בהתאם להוראות החוק הפגיעה הנדרשת בפרטיות לשם איסור פרסום בקשר לדינוי המשפט הינה **פגיעה חמורה** בפרטיות, לא ד"י בפגיעה כלשהי בפרטיות שאיננה פגיעה חמורה.

מן הכלל אל הפרט

21. האם בפרסום חלקי היומנים המצויים בתיק המוצגים תהיה משום פגיעה חמורה בפרטיותו של דנקנר המצדיקה לאסור את פרסומם בהתאם לסעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, תוך פגיעה בעיקרון פומביות הדיון? סבורני כי יש להשיב על שאלה זו בשלילה, כפי שאפרט להלן.

22. החלקים הרלוונטיים מיומניו של דנקנר ומסמכים נוספים שהם רלוונטיים לימי ההנפקה ולימים הסמוכים לפני ההנפקה, הינם בגדר חומר חקירה מובהק אשר יכול ותהיה לו השפעה על ביסוס האישום המיוחס לדנקנר כי הוא פעל באותם ימים רלוונטיים לקידום המטרה שעמדה בבסיס התנהלותו כמפורט בכתב האישום. אינני בא לקבוע בשלב זה את המשקל הראייתי שיש ליתן לחומר חקירה זה אולם הוא מהווה חלק מטיעונה של המאשימה. על כן, בית המשפט נדרש לבחון את עתירתו של דנקנר לאיסור פרסום בהינתן העובדה שאל מול האינטרס של דנקנר בהגנה על פרטיותו עומד אינטרס ציבורי של הצגת חומרים אלה, כחלק ממארג ראייתי שנועד לבסס את האישום הלכאורי כנגד דנקנר.

23. יתכן ויש בפרסום חלקי היומנים אשר הוגשו כמוצגים לבית המשפט משום פגיעה בפרטיותו של דנקנר, אולם אין בפרסום זה כדי להוות פגיעה חמורה בפרטיותו. אין בידי לקבל את טענתו של דנקנר כי מדובר ב"פרסום מתוך יומנו האישי של אדם (אולי בהבחנה מיומן משרדי של מקום עבודתו)". חלקי היומנים אשר הוגשו כמוצגים לבית המשפט כוללים בעיקרם ל"ז פגישות ושיחות טלפון עסקיות של דנקנר, ביניהן פגישות עם אנשי עסקים שונים, פגישות עם ראש הממשלה, ישיבות דירקטוריון שונות וכיוצא באלו. היומנים אכן כוללים גם תיעוד בדבר פגישות או פעילויות שאינן עסקיות כגון פגישות משפחתיות או עם מכרים או תזכורות אישיות שונות (לדוגמה תזכורת בדבר טיפול שנתי של המטוס), אולם פגישות אלו מהוות מיעוט מכלל הפגישות המצוינות בחלקי היומנים הרלוונטיים. הנני בדעה כי בפרסום המפגשים או השיחות שאינן עסקיות יש משום פגיעה מסוימת בפרטיותו של דנקנר, אולם אין בו כדי להוות פגיעה חמורה בפרטיותו, קל וחומר כך הדבר ביחס לפגישות ולשיחות העסקיות המפורטות ביומנים. עוד יצוין כי מדובר בפרסום אודות עצם התקיימותן של פגישות או של שיחות טלפוניות כאמור, להבדיל מפרסום תוכן הפגישות או השיחות עצמן. אין לראות במרבית התכנים הנכללים בחלקי היומנים הרלוונטיים ככאלו הנכללים ב"יומנו האישי של אדם" והם נוטים יותר דווקא, ברובם, להיות תכנים הכלולים דרך כלל ביומן עבודה.

24. עמדתי זו, כי פרסום חלקי היומנים אשר הוגשו כמוצגים לבית המשפט אינו עולה כדי פגיעה חמורה בפרטיותו של דנקנר, מתחזקת נוכח מעמדו של דנקנר במשק הישראלי בעת הרלוונטית, אשר יש לתת לו את הדעת עת דנים בטענת פגיעה בפרטיות. דה מרקר טוען כי דנקנר הינו "איש ציבור" ואילו דנקנר בתשובתו משיב כי איננו יודע לאיזו הגדרה של "איש ציבור" מכון דה מרקר ומוסיף כי ממילא גם לאיש ציבור הזכות לפרטיות.

אינני רואה מקום לדקדק יתר על המידה בסוגיה האם דנקנר הוא "איש ציבור" אשר לדידו או לגביו מתעצם האינטרס הציבורי לפרסם חומרי חקירה שיש לציבור עניין בהם (ראו ע"פ 8080/12 **חדשות 10 בע"מ נ' אולמרט** (18.12.2014)). יחד עם זאת, יש לתת משקל לעובדה כי דנקנר היה בעת הרלוונטית אחד מאנשי העסקים הבולטים במשק הישראלי, היה בעל שליטה במספר רב של חברות ציבוריות שהעסיקו מחד אלפי עובדים רבים ומאידך מחזורן הכספי היה בשווי של מיליארדי שקלים וציבור המשקיעים בישראל החזיק חלק ניכר מהכספים באותן החברות. המבקש אומנם איננו פוליטיקאי או איש ציבור במובן המובהק, הוא אינו נבחר ציבור, ראש עיר או ממלא פונקציה במשרה בשירות הציבורי, אך מכך אין ללמוד שלציבור בישראל בכלל ולציבור המשקיעים בחברות בפרט, אין עניין ממשי בגילוי מידע רלוונטי לגבי אופן התנהלותו באותם ימים קשים בהם הקונצרן בשליטתו היה נתון בקשיים כלכליים עצומים, קשיים אשר השפיעו גם על כספו של הציבור ועל עתידן של אותן חברות גדולות במשק. עמדתי זו אף מתחזקת נוכח זהות הצדדים לפגישות המופיעות בחלקי היומנים האמורים, פגישות בין דנקנר לבין ראש הממשלה ואנשי עסקים שונים במשק הישראלי. ללמדך שגם אדם במעמדו של המבקש יכול ויתקיים לגביו אינטרס ציבורי מובהק לחשוף את המידע לגבי אופן התנהלותו בעת הרלוונטית ולפיכך להעניק משקל נמוך יותר לפגיעה

בפרטיות, ככל שמתקיימת פגיעה שכזו, ומשקל רב יותר לאינטרס הציבורי בחשיפת המידע.

25. כמו כן, יש ליתן משקל מסוים גם לעובדה כי חלק ניכר מתוך היומנים אשר הוגשו לבית המשפט כבר פורסם על ידי כלי תקשורת עוד בטרם הוגשה בקשתו של דנקנר, ומכאן כי ככל שיש בפרסום היומנים משום פגיעה בפרטיות הרי שזו כבר נגרמה, ובפרסום חלקי היומנים הרלוונטיים על ידי דה מרקר לא יהיה כדי לגרום לפגיעה נוספת, המהווה פגיעה חמורה בפרטיות המצדיקה איסור פרסום שכזה.

26. משבאתי ליישם את ההלכה המשפטית הנוגעת לפרסום חומרים המצויים בתיק המוצגים, ושקלתי מחד את הפגיעה בעיקרון הפומביות אל מול הפגיעה בפרטיותו של דנקנר במכלול הנסיבות כמפורט לעיל, הגעתי לכדי מסקנה כי פרסום היומנים לא יגרום לפגיעה **חמורה** בפרטיותו של דנקנר, פגיעה המצדיקה פגיעה בעיקרון פומביות הדיון תוך איסור פרסום של היומנים.

27. לפיכך, **אני מתיר את פרסום אותם חלקים של היומנים אשר הוגשו כמוצגים לבית המשפט, זאת בכפוף להתחייבותו של דה מרקר שלא לפרסם דברים מתוך היומנים הנוגעים ל"ליבת הפרטיות", כגון מצב רפואי ועניינים הקשורים לתחום צנעתו האישית של דנקנר.**

28. החלטתי זו מתייחסת לאותם חומרי חקירה שהוגשו לבית המשפט ומהווים חלק מתיק המוצגים. ההחלטה אינה מתייחסת, ולא יכולה להתייחס, לחומרי חקירה אחרים שלא הוצגו בפני בית המשפט. לגבי חומרים שכאלה מובן שלא אוכל ליתן צו אופרטיבי הואיל והם אינם מצויים בפניי. הדעת נותנת שגורם שמבקש לפרסם חומרים שכאלה יתן דעתו להוראות הדין הרלוונטיות ויודא שאין בפרסום כדי לפגוע בערך מוגן על פי הדין.

איסור גורף של פרסום חומרים מתוך חומרי החקירה שטרם הוגשו כדין לתיק בית המשפט ואשר יש בהם כדי לפגוע בפרטיותו של דנקנר

29. במסגרת הבקשה ביקש דנקנר גם איסור פרסום גורף בכלי התקשורת של חומרים מתוך חומרי החקירה, שטרם הוגשו כדין לתיק בית המשפט בכלל, וכאלה אשר יש בהם כדי פגיעה בפרטיות. המאשימה ציינה כי היא מתנגדת לבקשה זו שכן היא אינה מפורטת ולכן לא ניתן לעמדתה לעמוד על הפגיעה בפרטיות הגלומה בפרסום. דה מרקר ציין בתגובתו כי בקשה זו היא חסרת בסיס משפטי וכי לא ניתן לדרוש מתן צו כללי שכזה.

30. בראשית הדברים אבהיר כי בקשה זו מתייחסת נכון לשלב זה של ההליך, שלב בו הסתיימה פרשת התביעה בתיק והמאשימה סיימה את הצגת ראיותיה בפני בית המשפט. מעבר לנדרש אציין כי מסכים אני עם טענות המאשימה ודה מרקר לעניין זה, בית המשפט אינו יכול להיעתר לבקשה כללית וגורפת ולאסור פרסום חומרים באופן אפריורי, אלא נדרש הוא לבחון כל בקשה לגופה וליתן החלטתו לאחר שאיזן בין עיקרון פומביות הדיון לבין הפגיעה בפרטיות העלולה להיגרם מפרסום המסמך הספציפי לגביו מבוקש איסור הפרסום.

31. באשר לעתירת סנגורו של דנקנר לאמירה עקרונית של בית המשפט בעניין הדלפות מחומרי חקירה ופרסומם על ידי התקשורת עוד בטרם אלו הוצגו בפני בית המשפט ועוד בטרם נקבע שחומרי חקירה אלו יהווה מוצג במסגרת ההליך המשפטי, הרי שבמישור העקרוני דעתי כדעת הסנגור.

דה עקא, בעידן המודרני, בו כלי התקשורת מקבלים חומרי חקירה מגורמים שונים, ואינני בא לקבוע מי הגורם אשר העביר לאותם כלי תקשורת את חומרי החקירה (לטענת ההגנה מדובר בהדלפה מטעם רשויות החקירה ולטענת

המאשימה אין לשלול שהדלפה זו באה דווקא מצד ההגנה), אך עובדה היא שבית המשפט נתקל בתופעת הדלפה זו כמעט בכל תיק שיש בו עניין ציבורי, שעה שחומרי חקירה מתפרסמים עלי תקשורת עוד בטרם הוצגו כראיה בפני בית המשפט. כך נעשה בתיק זה וכך נעשה גם בתיקים רבים אחרים.

היה ראוי, במצב דברים אופטימאלי, שכלי התקשורת ימנעו מפרסום חומרי חקירה טרם הגשתם של אלה לבית המשפט כמוצג בהליך המשפטי. אולם להבדיל ממצב רצוי זה, הרי שהלכה למעשה שונה הוא המצב המצוי, בו כלי התקשורת מקבלים את חומרי החקירה ומפרסמים את תוכנם לפי שיקול דעתם, האינטרסים שלהם וצרכיהם. ראוי להם, לכל הצדדים, לנהוג באיפוק ובאופן שימזער את הפגיעה בעיקרון ניהולו התקין של ההליך המשפטי, בייחוד ההליך הפלילי, שכן לעיתים פרסום של חומרי חקירה, שבסופו של דבר לא יוגשו כמוצג משפטי, עלול להכתיב נאשם ולהשחיר את פניו בציבור, ולגרום לו לפגיעה בקרב משפחתו ומקורביו, כאשר בסופו של דבר חומר זה לא מוגש כראיה משפטית. כמו כן, סיקור תקשורתי של חומרי חקירה אשר טרם הוגשו לבית המשפט, בעניינים התלויים ועומדים בבית המשפט, עלול לפגוע בטוהר ההליך הפלילי במישורים שונים. זאת ועוד, ראוי שחומרי חקירה כאלה יוגשו לבית המשפט עוד בטרם פרסומם בכלי התקשורת.

סוף דבר

32. לאור האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה, ומתיר את פרסום אותם חלקים של היומנים אשר הוגשו כמוצגים לבית המשפט כאמור בסעיף 27 להחלטה לעיל.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ה, 04 פברואר 2015, בהעדר
הצדדים.